

Béke-beszélgetések a Szegedi Víz- és Csatornamű Vállalatnál

A Szegedi Víz- és Csatornaművek békebizottságai az elmúlt napokban béke-beszélgetéseket tartottak a dolgozókkal a békehárc időszakáról. A békebizottságok titkárai ismertették a dolgozókkal az Országos Békebizottság Elnökségének határozatát a béketalálkozók megrendezéséről, mely Szegeden november 22-én lesz megtartva. A béketalálkozót megelőzően minden munkahelyen béke-nagygyűlések lesznek, ahol megválasztják azokat a küldötteket, akik a béketalálkozón a dolgozókat képviselik.

A béke-beszélgetésen a Víz- és Csatornaműveknek Siprikó Gyula elvtárs is hozzászólt. Siprikó elvtárs ezt mondta: — A koreai fegyverszünet bizakodó hangulatot teremtett. A napi események arról győznek meg bennünket, hogy a Szovjetunió békemegnyilat-

kozásai ellenére is tovább fokozták az imperialisták háborús készülődésüket. Ez el kell, hogy gondolkodtasson bennünket. Koreában ismét fel akarják újítani az imperialisták az ellenségeskedést. Li Szin Man-ék és az amerikaiak akadályozzák a fegyverszünet rendelkezéseinek, a hadifoglyok hazatelepítésére vonatkozó pontjainak végrehajtását. Résen kell tehát lennünk és fokoznunk kell erőfeszítéseinket a béke megszilárdításáért.

Boldis László béketitkár arról beszélt, hogy a hadifoglytáborokban az amerikaiak felbérlet ügyeinek kizárásával és megfélemlítéssel akarják rávenni a kínai és koreai hadifoglyokat arra, hogy kommunistaellenes magatartást tanúsítsanak, tagadják meg hazatelepítésüket és csatlakozzanak Li Szin Manhoz és Csang Kai Sekhez. Mária János hábo-

rú borzalmairól beszélt, felidézte Szeged bombázását, s a haddal felrobbantását. Jenei István, aki részt vett a vasárnapi ifjúsági béketalálkozón, beszámolt az ott elhangzottakról s a fiatalok mai boldog életéről beszélt.

— Nem álom már többé, hogy valaki orvos, mérnök, tanár, vagy katonatiszt legyen — mondotta — Mindenki tanulhat és a békes építő munka szolgálatába állíthatja tudását. Feladatunk, hogy a béke érdekében mindannyian összefogjunk itthon és az egész világon, akkor az igazság győzni fog.

Számos dolgozó szólalt még fel a béke-beszélgetésen és elmondották, hogy még keményebb harcot kell vívunk a béke tartós biztosítása érdekében. Ezért álljon mindenki esztendőre és vegye ki részét a békehárból a termelés és felvilágosító munkában egyaránt.

olvasóinknak

Hogyan lehetne rövid idő alatt még jobban növelni a lakások számát Szegeden?

Az elmúlt hetekben számos olyan levél érkezett szerkesztőségünkbe, melyet a dolgozók, lapunk olvasói, lakáskérdésről, irodahelyiségek lakásokká való átalakításáról írtak. A levelekben olvasóink elmondják panaszait, észrevételeiket, javaslatokat tesznek a lakásviznyok megjavítására. Olvasóink örömmel állapítják meg, hogy a kormányprogram megvalósulása nyomán a jövő évben 200 új lakás épül Szegeden. De addig is, amíg annak lakói beköltözhetnek, jelentős mértékben lehetne segíteni a jelenlegi lakáshiányt, ha határozott intézkedés történe...

"Közvetlenül", — írja levelében Ivanovics Jánosné, Újszeged, Békert-utca 8. szám alatti lakos —, hogy a város különböző részein vannak egyes vállalatok és intézmények, melyek lakásokat foglalnak el iroda helyiségek. Ugyanakkor számos üzemhelyiség van, ami üresen áll és várja, hogy történjen vele valami... Számos ilyen vállalat van, amely feleslegesen foglal el lakásokat, mint például: a Délmagyarországi Rostkikészítő Vállalat a Lenin-utcaiban, a Téglagyári Egyesülés a Csekonics-utcaiban, a Földművelésügyi Minisztérium a Kossuth Lajos-sugárút... Mindezt azért említem meg, hogy mennyivel egyszerűbb lenne ezeknek a vállalatoknak üzemhelyiségeket költözni és a lakásokat átadni olyan családoknak, akiknek valóban szükségük van arra...

"Négy éves házasság vagyunk — kezdődik Dr. Stackó Lajosné agrárszakértés tanár levele — s harmadik gyermekünket várjuk egy bútorozott szobában. Szeretnénk lakáshoz jutni. Vajon is a városban számos alkalmas lakás, ha egyes hivatalok, közületek nem lakásokat foglaltak volna le irodáknak. Itt van például a Borforgalmi Vállalat (már költözés alatt áll. szerk.) a Hajnóczi-utcaiban és az Üzemélelmészeti Vállalat, mely a Valéria-terén foglalt le lakást. De még a 65. sz. Építőipari Tröszt sem épített magának irodahelyi-

seget, mely igen sok lakosból foglal el a város közepén...

A városban sok üzemhelyiség áll üresen, melyeket némi átalakítással jól lehetne irodának használni...

Igy szól két levél a sok közül, melyek nyomán szerkesztőségünk több napon keresztül megvizsgálta ezt a kérdést, helyesnek tartja a dolgozók jogos panaszának felvetését.

és e cikkeken keresztül válaszolunk olvasóinknak.

E kérdés felvetése azért is jogos és időszerű, mert 481/1952. N. T. sz. határozat 2. paragrafusa alapján jelentős pénzügyi fedezet volt biztosítva a közületek költözködésének, tehát a lakások átadásának lebonyolítására. Tizenhét millió forint állt rendelkezésre erre a célra, melyet kényelmességből a kérdés lelkiismeretlen kezelése folytán, az érdekelt minisztériumok és vállalatok nem vettek igénybe. A fentemlített közületek a városi tanács felszólítását is figyelmen kívül hagyták, sőt mint ezt az Üzemélelmészeti Vállalat is tette, felesleges szervekhez fordultak a népgazdasági tanács határozata végrehajtásának megakadályozása érdekében, mely határozat az irodáknak a lakásokból üres üzemhelyiségekbe való áttelepítéséről intézkedik.

Hasonló képpen elmondhatjuk ezt például a 65. Építőipari Tröszt-ről is, melynek részére ez év májusában ki lett utalva, jelölve az új helyiség irodáinak berendezése céljából, a Kelemen-utcaiban. A Tröszt vezetői még a mai napig sem gondoskodtak arról, hogy a népgazdasági tanács fentemlített határozata alapján a dolgozók jogos igényének kielégítésére ezt végrehajtsák. A Téglagyári Egyesülés ugyanígy megkapta a kiutalást és a felszólítást, de semmi konkrét intézkedést nem tett. Az itt említett és a fel nem sorolt közületek több, mint 30 kétszobás lakást tartanak lefoglalva, köztük a Magasépítési Tröszt, mintegy 15-öt, a Délröst 6-ot. Ezért is kénytelenek egyes családok emberek, fiatal házasságok bútorozott szobában

lakni. Ezért is nincs még megfelelő lakása több dolgozónak, akik alighanem laknak. Vajjon gondoltak-e ezekre a kérdésekre az illetékesek, vállalatok vezetői és egyes minisztériumok, akik feladatok a kiadott rendelet végére nem hajtasák.

Mindezek nyilvánvaló tények, amelyek beszélnek arról a közömbösségről és felületességről, mellyel kezelik egyesek a dolgozók érdekeit. A most épülő 200 új lakás, minden bizonnyal sokat fog javítani a szegedi lakásvizonyokon. De addig is ehhez jelentősen hozzájárulhattak volna már a fentemlített közületek. Vegyének például a feladatok a Borforgalmi Vállalat vezetőségétől, mely szívélyének tekintve a dolgozók érdekét és saját költségén már tataroztatja a számára kiutalt helyiséget, hogy lakás céljaira átadhassa azt az épületet, melyben jelenleg még tartózkodik.

Sürgős megoldást kell találni a többi vállalatoknak és azok felbőszítve szerveinek is a kérdés gyors megoldásához. Kezeljék ezt lelkiismeretesen és megértően. A jó szándék és ne a gáncoskodás, a kibúvó keresés legyen a népgazdasági tanács határozatának végrehajtásához. Hozzá kell járulni az ügyben illetékeseknek ahhoz, hogy Szegeden minél előbb lakásokká alakítsák át azokat a jelenlegi iroda helyiségeket, melyeket teljesen alaplatannal foglaltak el. Ennek megvalósításával számos család jutna rövid idő alatt kényelmes, egészséges otthonhoz. Ezért ezt az ügyet teljes felelősséggel és határozottsággal intézzék el.

Gera József

Divatbemutató a Szabadság moziban

A Szegedi Férfi- és Női Divatszabó Vállalat vasárnap délelőtt fél 11 órakor Őszi-Téli Divatbemutatót tartott a Szabadság Filmszínházban. A bemutató híre dolgozóink érdeklődését igen felkeltette és vonzotta. A filmszínházban minden hely megtelt. A ruhák bemutatásánál Hajdu Péter esztrádenekara szolgáltatta igen izlősen és ötletesen a kísérezését, s a műsort Vámosi János és Hollós Ilona énekszámait tették változatosabbá. A könnyű és kedvelt táncszámok jókedvre hangolták a nézőközönséget. Vámosi János műsora Fényes Szabolcs: Hajnali vallo-más című dalával kezdődött. A könnyű, a táncdalok előadásmódjának megfelelő hangvételű és előadásmóddal megnyerte a hallgatóság tetszését.

A rádió hullámain sokszor hallhatjuk Hollós Ilonát. Most közvetlenül hallhattuk kellemes, a műfajnak megfelelő könnyű hangját. Elevenen adta elő a sokat hallható és igen kedvelt „Egy boldog nyár Budapesten” című dalt. Játékos közvetlenséggel hallottuk tőle „A vidám fütttyőt”, a közkedvelt „Sétahajó” című és az „Árnyas erdő rejtekén” című dalokat.

Az együttes legkiemelkedőbb száma Suppé: Könnyű lovasság nyitánya volt, amelyben kitűnően érvényesült Hajdu Péter harmonikaművész szólójátéka és vezetéke. Az együttes ebben a darabban minden színárnyalatot kihasználta. Az együttes minden tagja igyekezett szolgálni a szegedi könnyűzenét kedvelő közönség igényét.

A Szegedi Férfi- és Női Divatszabó Vállalat dolgozói nagy gondot és lelkesedéssel készültek erre a bemutatóra. A bemutatott ruhák, kalapok, cipők minden egyes darabja meglepő csodálkozást és megelégedést váltott ki. A közönség nem győzött betelni a gyönyörű modellek nézésével.

A legnagyobb tetszésnek örvendett a sárga szövetruha fekete gombbal és a hozzáillő fekete kabát, hasonlóan a zöld kosztüm barna prémmel.

Valamennyi ruha azt mutatja, hogy a vállalat dolgozói igyekeznek a dolgozó nép szükségleteit, igényeit a legjobban, a legszebb ruhákkal, öltönyökkel kielégíteni. Kiallított darabjaikért a dolgozók méltó elismerését érdemlik ki.

Fekete Amália

SZEGEDI JEGYZETEK

Őrjárat a Bölcsészkaron

KÉSŐK

Két perccel nyolc óra előtt a Petőfi-sugárúton, az Ady-terti futballpálya körkerítésével mellett siet a sok diák az egyetemre. A Tánács Mihály-utca beszédétől, nevetéstől hangos — az egyetem előcsarnokát elönti a be-özönlő tömeg. A portásfülké a tájával szemben elhelyezett óra nyomutatója a tizenkettes számra ugrik. Nyolc óra. Megszólal a csengő: most indul az utolsó roham — esattognak a lakbak a vörösbarna lépcsőfokokon. Aztán öt percre csendesedik minden. Hősünk, — akiről szó esik — nyugodtan sétál a Petőfi-sugárút napsütötte oldalán. (Gondolatárja háromnegyed nyolcát jelez.) Befordul a Tánács Mihály-utca-ba. Nagy csend, sehol egy teremtetett lélek. Meglepődik kissé, de még őrszi nyugalmát. Az előcsarnokban megnézi az órát: — Jaj tiz perccel múlt nyolc! (Őrök ti-tok, hogy az elkésők miért késnek mindig tíz perccel!) Akkor azután

rohan, hármassával veszi a lépcsőfokokat. Mire felér a második emelet-körkerítésével mellett siet, már vizes hátán az ing, haja csapzott, arca majd kicsattan az erőlködés pirosságától. A tanterem előtt egy pillanatra megáll: fölül — esend mindenütt. Mindegyre elszántan, — lesz, ami lesz — benyit. Az előadó elhallgat, s ahogy barátunk lehajtott fejével végigmegy a pad-sorok mellett, a diáktetekék úgy fordulnak utána, mint napraforgók lesik a nap járását. Végre hátul talál magának helyet. Leül, rendezgeti holmiját. Az előadó tovább beszél, a fejek megint a jegyzet fölé hajolnak. S barátunk ahogy körülnéz, ébred rá, hogy itt minden ismeretlen: sietős zavarában más terembe nyitott be. Most már mindegy — be kell vágni a felmentő esengetést. Megadva magát végzetének, néz ki az ablakon, felfedez-e valami érdekességet a futballpályán elszórt fűcsomokkal tarkított salak-pályán. Akkor azután

ROHAMMUNKA

Ne tessék félreérteni: munka. Ot nap alatt elolvasni a két hónapra kijelölt olvasmányanyagot. Közben még kö-szüljön orosz órára, még marxizmus szemina-riumra. Hát ez szörnyű, hogy mennyi kötelező olvasmány van! Szörnyű, hogy öt nap alatt nem lehet elvégezni két hónap munkáját! Az el-szántabbja nekirent a könyvhalmaznak és ol-vas: órán, tízpercen, éjjel-nappal, után vil-lamoson, menzán és mo-zielőcsarnokban. De csak a felén tudja átrágni magát — jegyzetelni már nincs ideje. A lus-tábbja megelékszik a másolással: elkéri ve-lakítól a jegyzetét és le-másolja szóról-szóra, tisz-teleltreméltó erőfeszíté-sel, pontosan ügyelve a „szövegűsségre”. A „sztoikusok nem esi-nálnak semmit. Várnak és készíttik az előre meg-fogalmazott önkritikát. „Hát igen, így... de ez-után, elvtársak...” S mikor megbukik a viz-s-gán, torkára forr a szó és elvesztí nyugalmát. De kérem, én tanultam — mondja és csodálko-zo-va nézi a beírt elége-lent. Pedig ezen nincs semmi csodálkoztató: a „rohammunka módsze-re” mindent megmagyaráz! Papp Zoltán

HÉT ASSZONY — EGY LÁNY

Gyapotszüret a Tánács szántóin

Nyolcan vannak — nyolc asszony, vagyis egy lány is akad köztük. Ördög C. Istvánné, Farkas Sándorné, Kósó Istvánné, Kósó Mária, Ványa Jánosné, Farkas Csamangó Istvánné, Csillag Vin-

céné és Papp Sándorné. Ők a szegedi Tánács termelőszövetkezet „gyapotos munkacsapatának” tagjai. Még a csipős reggel beállnak a gyapottáblába, melynek hóféhér termése, mint megannyi pamacs virít a megbarnult száron. Sok gond, sok veszélyes munka volt a szüretelésig, de hát az már a múlté, s szorgos kezek nyomán kupacokba gyűlik a „fehér arany”. Nem fizet rosszul a gyapot, mert holdja átlagosan igencsak megadja az öt mázsát. Eppen a minap adtak át tíz mázsát, s ebből hét mázsát volt az első, két mázsát a második és egy mázsát pedig a harmadosztályú. Az elsőosztályú mázsájáért ezer, a másodosztályú mázsájáért 800, a harmadosztályú mázsájáért pedig 600 forintot kapnak. A termés leszedése után így jó párezer forint kerül a szövetkezet kasszájába; a tagság hasznára.

Csillag Vincéné keze is fűrgén jár s gyorsan igazítja meg fején fehér kendőjét, amely kissé félre-csúszott. Arca mosolygós, vidám — olyan mint a többieké. Ő ez év június 8-án lett szövetkezeti tag s azóta megélelte a közös életet, amelyet megszeretett s amelytől jó életét bizton várja. Jött utána a fia is, ő meg a tehénészetben tevékenykedik, mert hát ügyes, talpraesett a gyerek.

Szeretem én a közös munkát, jól megvagyunk itt — így Csillagné, aki először szüretelt a gyapotot. S az ősi verőfényben tündöklő földön olykor a gondolat is elkalandozik. Felöltött fejében egyszer ez is: „Hát ugye, évekkal ezelőtt ki hitte volna, hogy meg-terem itt minálunk a gyapot. Bi-zony nevéttünk, mikor régebben a gyapottermesztésről volt szó, de hát sokszor az ember csak a szemének hisz”. Most ő előtte is ott a való-ság, hogy a felszabadult nép tehet-sége, akarata hazánkban is me-ghonosította a forró égő egykori növényét — a fontos nyersanyagot.

— Ma elhagyunk Ványáné! Né-zük, ki szed ma többet? — kiáltja el magát olyan tréfálkozó formán Ördög C. Istvánné, a munkacsa-pat vezetője, Szava keveredik a

traktorpuffogással, mert kicsit odább tőlük géppel vetik a búzát.

Ványa Jánosné mosolyog. Eddig ő szedett a legtöbbet, s ezután sem akarja hagyni magát. „Jól van, keljetek versenyre velem — gon-dolja —, úgysem értek a nyomom-ba.” S azt mondja: — Nem hagytok el!

Ahogy telnek az órák, s a nap delelőre kapaszkodik az égbe, akkor már bizony látni, hogy Ványa Jánosné megint első lesz a szedés-ben, s csakugyan nem tudják el-hagyni.

Valaki aztán megjegyzi: „Hiába, Ványáné a gyapotszedő mester, őt már csak nem lehet elhagyni.”

A hét asszony között az egy lány Kósó Mária. Kék overál az öltözete; fején fehérpettyes piros kendő s fűrgén lépeget a so-rok között. Távolságban ott az édesanyja: Kósó Istvánné. Olykor, óvatosan, hogy a többiek ne lás-sák, gyönyörködő pillantást vet a lányra felé. Kicsit és joggal büszke is rá. Mert a nyáron, kombájnnal aratott a szövetkezeti földön. Akár a férfi, úgy megállta helyét a kom-bájnnal nyergében.

Sereny és vig a munka a gyapottáblán. Nincsenek híjával, ha úgy esik, a tréfának sem. Ott van a 78. életévébe lépett Farkas Csamangó Istvánné. Pirinyót hajlott a háta, de az nem tesz semmit, mert jól bírja magát és valahogyan egész megfiatalodott a közös mun-kában. Úgy ismerik, mint az egyik legjobb tréfásnőt. Dalol, énekel is: „Ha tünna a feleségem, majd anna az énnékem, ajla, ajla, csu-hajla...” Pár pillanatra aztán még táncra is perdül, s tréfásan karcn kapja a közlelőben álló asszonyt. Mert táncolni is szeret, s nyáron az aratás kezdetén, amikor nótá-szóra suhantak bele először a kas-zák a rendbe, úgy táncolt, hogy csak úgy porzott a föld.

Gyűlik, szaporodik a „fehér arany”. A hét asszony, meg az egy lány úgy igyekszik, hogy a szü-retet november 7-ig, a Nagy Októ-beri Szocialista Forradalom 36. évfordulójáig, annak tiszteletére befejezzék.